

Události - druhy

Události musíme rozlišovat na „pravé“ a „nepravé“ (termíny nejsou nejšťastnější, protože ve skutečnosti jsou pro člověka resp. pro lidstvo důležitější ty „nepravé“, přinejmenším některé z těch „nepravých“; mohli bychom také mluvit o událostech integrovaných či sjednocených zevnitř a zvenčí). „Pravé“ události zase musíme rozdělit do dvou skupin, totiž rozlišovat je jako jednoduché a složité (nikoli „složené“, neboť žádným „skládáním“ nemůže být dosaženo vnitřního sjednocení). Zároveň je však třeba připomenout, že mezi složitými „pravými“ událostmi a některými „nepravými“ událostmi jsou i jakési přechodné „formy“ („útvary“), kdy není snadné rozhodnout, na kterou stranu je zařadíme. Je dokonce velmi pravděpodobné, že přinejmenším některé ze složitých „pravých“ událostí představují výsledek jejich evoluční proměny z událostí původně „nepravých“ (např. kolonie prvoka *Volvox globator* může být interpretována jako první fáze přechodu k mnohobuněčným organismům). Na druhé straně některé nepochybně vnitřně sjednocené „události-jsoucna“ nejsou aspoň v některých svých fázích (nebo v nižších složkách) natolik nezvratně sjednoceny, že za jistých okolností jsou s to svou integritu rekonstituovat (obnovit) i v případě značného narušení či poškození zvenčí (takže se zdá, že v takových případech je částečně jakoby zrelativizována jejich „individualita“, tj. „nedělitelnost“. Na to poukazovali zejména vitalisté a neovitalisté (známý je kupř. experiment Hanse Driesche s oplodněným vajíčkem mořské ježovky po dvojím rýhování); k tomu je ovšem třeba poznamenat, že individualita čtyř geneticky identických dospělých ježovek pak není nikterak dotčena ani omezena tím, že mezi nimi není (připustíme to zjednodušení) genetického rozdílu. (Sem by se slušelo uvést celou řadu dalších příkladů, např. vegetativních odnoží jediné rostliny, genetické identity podhoubí, rozrostlého na velké ploše, přičemž původní části podhoubí již dávno odumřely, apod.) Zvláštními případy, hodnými pozornosti, jsou v přírodě třeba biotopy (jako je např. les), eventuelně celá „biocenóza“, a zvláště potom různá relativně pevná společenství (kolektivy) ať už hmyzu nebo jinak vyšších organismů (stáda, tlupy, hejna atd.). A ovšem docela novou, vyšší úroveň představují lidská společenství, zejména pak jazyková a vůbec kulturní, a zvláště od těch dob, kdy si v nich lidé začínají stále víc uvědomovat svou sounáležitost s dřívějšími generacemi vlastních společenství, ale i větší nebo menší blízkost či příbuznost se společenstvími jinými, odlišnými, a také s jejich předky a jejich minulostí. Zde všude jde nepochybně o „události“ ustavené jakoby zvenčí, ale nikoli nutně odjinud a z jinakosti naprosté distance.

(Písek, 070406-1.)